

Arrest

nr. 161 490 van 8 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2015 dient verzoekster een eerste aanvraag in tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, dit in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie met een Belg, de heer S. B.

Op 16 juli 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 20 aan de verzoekster ter kennis gebracht op 7 augustus 2015 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermelding artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond te voldoen aan de voorwaarden vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij zich bij haar partner komt voegen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon momenteel niet in ons land verblijft, wel in een buitenlandse gevangenis (Spanje):

- attest van de Belgische Ambassade in Madrid dd. 07.02.2014
- attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Spanje dd. 15.04.2013
- geldstortingen naar het buitenland (betrokkene aan de referentiepersoon) voor de periode februari-april 2015.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet. Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster tevens de schending beoogt aan te voeren van de materiële motiveringsplicht (zie titel 2: “toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht”).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de art. 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. De beslissing van de staatssecretaris wordt niet gedragen door de feiten van het dossier.

De staatssecretaris argumenteert dat verzoeker geen gebruik kan maken van art. 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° Vw aangezien “verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond te hebben voldaan aan de voorwaarden vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Verzoekster zou bovendien onvoldoende bewijs voorbrengen dat zij zich bij haar partner komt voegen.

De staatssecretaris argumenteert dat de referentiepersoon niet in België verblijft en baseert zich op een attest van de Belgische ambassade te Madrid d.d. 07.02.2014, een attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Spanje d.d. 15.04.2015 en geldstortingen naar het buitenland voor de periode februari – april 2015.

Op basis van bovenstaande attesten nam de staatssecretaris op 16.07.2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Evenwel dient opgemerkt te worden dat de wettelijke partner van verzoekster reeds op 14.05.2015 in vrijheid werd gesteld en direct naar België is teruggekeerd naar zijn echtgenote.

Verzoeker woonde op het moment van de beslissing al meer dan twee maanden opnieuw wettelijk samen met zijn partner. De beslissing van de staatssecretaris werd aldus genomen op basis van achterhaalde informatie.

De Staatssecretaris heeft bij zijn beslissing geen rekening gehouden met deze concrete omstandigheden en schendt bijgevolg de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekster in de aanhef van het enig middel in het algemeen een schending aanvoert van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat zij nergens toelicht op welke wijze de bestreden beslissingen artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet zouden schenden.

Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven, zowel in feite als in rechte, aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissingen kent, zij betwist immers dat de bestreden weigeringsbeslissing berust op correcte gegevens. De motieven van de bestreden beslissing verschaffen de verzoekster zodoende het nodige inzicht en laten haar toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar de verzoekster betwist dat de in de bestreden akte opgenomen motieven correct zijn, behelst haar kritiek niet de uitdrukkelijke motiveringsplicht maar de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht.

De materiële motivering houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekster meent dat de bestreden weigeringsbeslissing steunt op achterhaalde informatie waar wordt gesteld dat de referentiepersoon, haar Belgische partner, niet in België verblijft. De verzoekster laat weten dat haar partner op 14 mei 2015 te Spanje in vrijheid werd gesteld en dat hij daarna direct terug is gekeerd naar België zodat hij op het moment van de bestreden akte reeds meer dan twee maanden opnieuw samenwoonde met de verzoekster.

De Raad wijst er op dat de verzoekster voorbij gaat aan de determinerende motieven van de bestreden weigeringsbeslissing. De gemachtigde motiveerde immers als volgt:

“De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermelding artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond te voldoen aan de voorwaarden vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij zich bij haar partner komt voegen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat de referentiepersoon momenteel niet in ons land verblijft, wel in een buitenlandse gevangenis (Spanje):

- attest van de Belgische Ambassade in Madrid dd. 07.02.2014
- attest van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Spanje dd. 15.04.2013
- geldstortingen naar het buitenland (betrokkene aan de referentiepersoon) voor de periode februari-april 2015.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”

De gemachtigde stelt aldus in de eerste plaats uitdrukkelijk vast dat de verzoekster “niet op afdoende wijze [heeft] aangetoond te voldoen aan de voorwaarden vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980” met name dat zij “onvoldoende bewijs aan[brengt] dat zij zich bij haar partner komt voegen”. Vervolgens onderzoekt de gemachtigde de bewijsstukken die de verzoekster heeft overgemaakt in het kader van haar aanvraag (attesten Belgische ambassade te Madrid en Spaans ministerie van Binnenlandse zaken d.d. 7 februari 2014 en 15 april 2013 en geldstortingen naar het buitenland voor de periode februari – april 2015) om uit deze documenten te concluderen dat de referentiepersoon in een buitenlandse gevangenis in Spanje verblijft.

De verzoekster verliest met haar betoog uit het oog dat de aanvraag geweigerd werd omdat zij niet heeft aangetoond aan de desbetreffende wettelijke voorwaarden te voldoen, met name het zich bij de referentiepersoon te voegen overeenkomstig artikel 40ter juncto artikel 40bis, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt dan ook enkel vast dat de verzoekster met de door haar bijgebrachte stukken niet heeft aangetoond dat zij aanspraak maakt op een recht op verblijf zoals voorzien in de voornoemde artikelen. Deze vaststelling strookt met de gegevens van het administratief dossier. Hieruit blijkt immers dat de verzoekster, ten nuttigen tijde en dus voorafgaand aan het treffen van de thans bestreden beslissingen, enkel de in de bestreden akte genoemde stukken heeft overgemaakt en uit deze stukken blijkt effectief dat de Belgische referentiepersoon in een Spaanse gevangenis verbleef en niet in België. Het blijkt niet dat de thans als bijlagen 2 en 3 bij het verzoekschrift gevoegde stukken aan het bestuur werden overgemaakt. In dit kader wordt er dan ook op gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De verzoekster kon dan ook niet verwachten dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing rekening zou houden met stukken waarvan hij niet op de hoogte was.

Daarenboven wijst de Raad er op dat de thans bestreden beslissingen kaderen in een aanvraag die de verzoekster heeft ingediend om een verblijfskaart voor een familielid van een Belg te bekomen. De bewijslast bij deze aanvraag rust dan ook in de eerste plaats op de verzoekster zelf. Zij diende dan ook de nodige stukken aan te brengen dervijze dat het bestuur kon beoordelen of is voldaan aan de wettelijke voorwaarden ter zake. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster enkel stukken heeft overgemaakt die erop wijzen dat haar partner in Spanje verblijft. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om zijn beslissing op deze stukken te baseren. De gemachtigde diende er niet vanuit te gaan dat de voorgelegde feitelijke gegevens zouden zijn gewijzigd in de korte tijdspanne tussen de laatste aanwijzing dat verzoeksters partner in Spanje verbleef (geldstortingen naar Spanje tot april 2015) en het nemen van de bestreden beslissingen midden juli 2015. In tegendeel kon van de verzoekster, die als aanvrager de bewijslast draagt, verwacht worden dat zij het bestuur inlichtte van de gewijzigde omstandigheden.

De Raad herhaalt tot slot dat het determinerend motief dat de verzoekster “*niet op afdoende wijze [heeft] aangetoond*” aan de desbetreffende wettelijke voorwaarden te voldoen, met name het zich bij de referentiepersoon te voegen overeenkomstig artikel 40*ter juncto* artikel 40*bis*, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, overeind blijft. De argumentatie die thans wordt gevoerd en de stukken die eerst bij het verzoekschrift zijn gevoegd, laten niet toe te concluderen dat de bestreden (weigerings)beslissing berust op incorrecte vaststellingen, of dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van zijn appreciatiebevoegdheid tot deze beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE